

БОРБА®

Царь Симеонъ I Велики

**Народъ, който не познава историята си,
е обреченъ на загиване**

**BORBA®
PUBLISHED BY THE BULGARIAN NATIONAL FRONT, INC.
JULY, 2007**

Скръбна вестъ

На 14 юни 2007 г. далечъ отъ Родината, въ Мелбърнъ, Австралия, почина

Г-Н ПАНАЙОТЪ САРАЙДАРОВЪ

Той бѣше единъ отъ стожеритѣ на Българския националенъ фронтъ и неговъ дългогодишенъ представителъ въ Австралия. Отъ млади години израства съ идеитѣ на българския национализъмъ и става поддръжникъ на Съюза на българскитѣ национални легиони – едно мощно движение, обхванало страната по това време. Тѣзи идеи той носеше до края на живота си и работеше за тѣхното осъществяване, като дѣенъ членъ на БНФ, разпространителъ и щедъръ поддръжникъ на неговия орган сп. “Борба”.

Той е роденъ на 25 февруари 1924 г. въ Варна. Образованието си започва въ Френския колежъ “Св. Мишелъ” въ града. Участва въ урежданитѣ въ града разгорещени идеологически спорове между легионери и ремсисти. Презъ 1945 г. органитѣ на милицията разкриватъ нелегалната организация и намиратъ скрито оръжие, следъ което следватъ арести. Единъ отъ арестуванитѣ е Пано Сарайдаровъ.

Оттукъ започва трънливиятъ пътъ на борба, страдания, затвори, лагери и емиграция. Попада въ затвора заедно съ много други легионери. Следъ освобождаването му, което е за кратко време, попада въ лагера Белена, където преживѣва голѣми страдания. Битъ и изтезаванъ, той се държи достойно и съ честъ. Спечелва респекта дори на своитѣ палачи. Не само той, а и цялото му семейство страдатъ – майка му се умопомрачава отъ мъка по него. За него като легионеръ нѣма бждеще въ собствената му Родина. Той е подъ непрекъснатата заплаха отъ преследване и физически и мораленъ тормозъ. Единствениятъ изходъ за него е да избѣга и да търси късмета си въ други земи. Преживѣва драматично бѣгството презъ границата, подпомогнатъ отъ единъ турчинъ, на когото той спасява живота. Турчинътъ пъкъ му посочва пътя презъ границата презъ една бурна, дъждовна нощъ. Пано минава границата съ рискъ за живота си и се озовава въ Турция. Тукъ той работи въ ресторанта на единъ турчинъ отъ България, а следъ това въ къщата на единъ дипломатъ. Навсѣкжде е приетъ съ уважение заради добрата си душа. На 28 февруари 1955 г. заедно съ още четирима българи (включително Борисъ Камбуровъ – неговъ вѣренъ другаръ до края на живота му и заместникъ въ дейността му въ БНФ) отъ различни краища на България той тръгва съ самолетъ за новата си родина – Австралия.

Преди това съ петимата емигранти се провежда пресконференция и Пано говори за борбата и страданията на българския народъ при комунистическия режимъ. Въ Австралия работи честно и упорито и създава добро име за себе си и за България. Прекаралъ десетилетия въ тази далечна страна, той остана вѣренъ на своитѣ идеи като истински патриотъ и достоенъ човѣкъ.

Презъ 2006 г. Пано Сарайдаровъ получи диплома, съ която бѣше удостоенъ съ високото звание Doctor Honoris causa Nominus и стана почетенъ председател на ПЕН-клубъ при Световния съюзъ на българскитѣ граждани за дългогодишното си активно участие въ съхраняването и обогатяването на изконнитѣ исторически и културни ценности на българската духовностъ и самобитностъ.

Богъ да го прости!

Председателство на Българския националенъ фронтъ

ИЗДАНИЕ НА ЦЕНТРАЛНИЯ УПРАВИТЕЛЕНЪ СЪВЕТЪ НА БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ, Инк.

Published by the Central Executive Board of the Bulgarian National Front, Inc.
P.O. Box 46250, Chicago, Ill. 60646

www.bnfront.com

+Д-ръ Иванъ Дочевъ – основателъ
+Д-ръ Георги Пануковъ – редакторъ

Редактура комитетъ

Година 56, брой 4

Книжка сто седемдесетъ и втора

Юли 2007

Корупцията

Почти въ всѣки брой на сп. “Борба” подъ една или друга форма темата законностъ е била обектъ на внимание. Въ това нѣма нищо изненадващо или интригуващо. Българскиятъ националенъ фронтъ, Инк. (БНФ, Инк.), е организация на българскитѣ политически емигранти антикомунисти, национална по духъ и социална по съдържание, чиято програма изцѣло е насочена къмъ упорита борба за благополучието на българския народъ. За да се постигне това, сж необходими безусловно изпълнение отъ всички членове на обществото и тѣхната неотменность, т.е. предъ тѣхъ всички граждани да сж равни, безъ изключение на санъ, заемано мѣсто въ управленскитѣ структури и икономическата имъ мощъ. Още тукъ трѣбва да отбележимъ, че българската Темида е обърнала грѣбъ къмъ тѣзи изисквания и за това най-често срещаниятъ изводъ въ диалога между граждани е, че има закононарушения – организирана престѣпность, явна и знаеща се, ширеща се корупция по всички етажи на властѣта, но мафиотитѣ сж на свобода, а корумпирани не е известно да сж били осждени. Преди известно време Центърътъ за изследване на демокрацията, цитирайки американския посланикъ у насъ, изнесе, че само отъ четири отраслиъ въ икономиката (неизгодни замены на терени и недвижими имоти, некадърно управление на държавната и общинската собственостъ) страната ни търпи загуби надъ два милиарда годишно. Защо? Защото въ законитѣ при приемането имъ сж оставени вратички, презъ които се промъкватъ измами, икономически престѣпления и се дава възможность презъ широко отворената врата корупцията да отбелязва присѣтствието си. Това се отнася и до загубитѣ отъ мита и контрабанда, които сжщо сж едно огромно перо отъ неосжществени приходи надъ единъ милиардъ лева, неиздължени договорености по приватизационни сделки, около два милиарда, и още, и още.

Като тътенъ отъ отминала буря излезе отъ полезрението на обществото и блюстителитѣ на закона проблемътъ съ обржчитѣ отъ фирми около политическитѣ партии. Знае се, че се градятъ партийни и лични дворци и сараи, че изграждането имъ не е отъ членски вносъ. Знае се, че видни партийни функционери се вреждатъ отъ партийнитѣ босове и управляватъ отраслиъ (министерства), презъ които законно преминаватъ огромни средства и изтичатъ незаконно

чрезъ икономически лостове презъ оставенитѣ отъ законитѣ вратички (обществени поръчки, субсидии, помощи и др.). Всичко това се селектира отъ дългата ръка на корупцията, безъ значение дали ще се нарече комисионна или съ истинското име – подкупъ, което звучи доста непрестижно, но точно отразява сжщността на нѣщата. Единъ търгъ или конкурсъ може да се върти, да се прекратява и подновява дотогава, докогато нашиятъ човѣкъ (далъ комисионната) не го спечели. Това се знае! Това се вижда! Това се чувства, но все още отъ никого не е потърсена отговорностъ, защото законътъ не е изяснилъ точно параметритѣ на този видъ, най-меко казано, щети, нанасяни на хазната, което е точно казано престѣпление.

Съ изнесеното дотукъ не се изчерпватъ корупционнитѣ възможности, преминаващи презъ вратичкитѣ на закона. Тѣ продължаватъ многоотраслово.

Явно една сделка между частна фирма и държавата е подписана съ залегнала въ нея необичайно голѣма неустойка, “приета въ движение” не случайно. Защото е оставена вратичка за денонсирането му по неизправностъ на държавата. Два месеца следъ подписването му по изготвения сценарий той е денонсиранъ и изправната страна – фирмата, предявява законнитѣ си права за получаване на неустойката. И я получава. Държавата изпразва “джоба си”, но не и фирмата. Съ нея заедно не и длъжностното лице, което е подписало договора. Измамена остава държавата, благодетелствани – фирмата и корумпираниятъ служителъ. Нѣкои ще кажат – хипотеза. Ние казваме – практика, многократно потвърдена отъ сждебнитѣ регистри съ непотърсена отговорностъ отъ съответнитѣ длъжностни лица. А за “анекса” къмъ даденъ договоръ, пакъ между фирма и държавата, има ли споръ, че въ нерѣдки случаи е сделка съ корупционенъ характеръ. Това сж корупционни престѣпления не за жълти стотинки, а за милиони левове, които се смѣкатъ отъ гърба на обикновения гражданинъ данѣкоплатецъ. Кой знае защо обаче днесъ тѣ се смѣтатъ за неразделна частъ отъ икономическия животъ и не даватъ достатъчно основание за прокурорска намеса и сждъ.

Отъ казаното дотукъ се вижда, че корупцията намира поле за действие тамъ, кждето:

Законодателната властъ не извърши възложената ѝ задачи и затвори законовитѣ вратички, въ рамкитѣ на възможното, предъ корупцията.

Изпълнителната властъ не реагира безкомпромисно къмъ своитѣ служители, нарушаващи законитѣ.

Сждебната властъ не свали превръзката отъ очитѣ на Темида, за да види безобразията, които се извършватъ въ нейно име.

Благосъстоянието на българскитѣ граждани ще остане една далечна несбждната мечта, а българската държава дори и като членъ на Европейския съюзъ – единъ разграденъ дворъ въ него.

БОРБА

Симулация

**Въртим, сучем, лафим строго,
но ето я истината голяма:
Борци с престѣпността – много,
борци с престѣпниците – няма.**

Рангел Стоянов

Избори за Европарламент – 20 май 2007 г.

Изборни резултати

I. Общо имащи право на глас граждани на България	6 594 803
II. Общо упражнили правото си на глас	1 937 696
III. Процент на гласувалите от общия брой имащи право на глас	29.38%
IV. Общо негласували и недействителни бюлетини	4 657 107
V. Процент на негласувалите и недействителните бюлетини	70.61(8)%

Партия	Получени гласове на изборите	% от общия брой гласували	% от общия брой имащи право на глас	Получени мандати (брой)	Получени гласове на изборите 2005 г.	Загубени гласове между двата избора
ГЕРБ	419 301	21.64	6.36	5	—	—
Левицата	414 050	21.36	6.28	5	1 129 196	715 146
ДПС	391 711	20.21	5.94	4	467 400	75 689
Атака	274 862	14.19	4.17	3	296 848	21 986
НДСВ	120 945	6.24	1.83	1	725 314	604 369
СДС	91 503	4.72	1.39	—	280 323	188 820
ДСБ	83 944	4.32	1.27	—	234 788	150 844

Избраните евродепутати

ГЕРБ

Душана Здравкова

Владимир Уручев

Николай Младенов

Петя Ставрева

Румяна Желева

Димитър Стоянов,
Атака

ПЕС

Кристиан Вигенин

Илияна Йотова

Атанас Папаризов

Мария Любчева

Евгени Кирилов

Слави Бинев, Атака

Филиз Хюсменова,
ДПС

Мариела Баева, ДПС

Метин Казак, ДПС

Владко Панайотов,
ДПС

Бияна Раева, НДСВ

Десислав Чуколов,
Атака

След изборите за Европарламент

Изборната треска след вота на 20 май за Европарламент отшумя. Резултатите са известни. За едни добри и оптимистични, за втори – задоволителни, за трети – отчайващи, а за четвърти – печални. Последствията неумолимо крачат след тях, отразявайки допуснатите грешки като цяло в организационната работа на отделните партии и в частност в предизборната борба. Не на последно място те са и награда за добре свършена работа.

Върховният суверен – народът, преценявайки за и против, каза последната си дума, като “възнагради” съревноваващите се политически сили с едва около 30% внимание (такава е избирателната активност на гласоподавателите в изборите). С това той отговорно им заяви, че разстоянието между политическите еквилибристи и него опасно се е увеличила и приближава критичната си точка. Всякакви други разсъждения, тиражирани от елита за обясняване на ниската избирателна активност, са напъни за самосъхранение от негова страна, за отвлечане на общественото внимание от наболелите нерешени въпроси, предмет на предизборни обещания през последните седемнадесет години. Самата предизборна кампания беше вяла, повърхностна, нагнетяваща отрицание към самата себе си. Очакванията, че предложените от партиите кандидати-евродепутати ще се явят пред тях с мисъл за българската кауза в този най-отговорен европейски форум, която те по тяхно поръчение ще пледират, останаха напразни.

Всяка от участващите в изборите партии получи “зрелостното си свидетелство” (брой гласове), отговарящо на влиянието ѝ в обществото. Челната петица партии, получили най-много гласове, си раздели 18 европарламентарни мандата, с колкото България участва в Европейския парламент (партии-

те: ГЕРБ-Бойко Борисов – 5 мандата, БСП-Сергей Станишев – 5 мандата, ДПС-Ахмед Доган – 4 мандата, АТАКА-Волен Сидеров – 3 мандата, НДСВ-Симеон Сакскобурзьогски – 1 мандат, направете справка на първа корица на гърба, СДС-Петър Стоянов, ДСБ-Иван Костов, ССД-Стефан Софиянски останаха извън класацията, защото получиха от гласоподавателите “червен картон”, не достигнаха националния делител 120 хиляди гласа). Дали тези резултати са автентични по отношение на общественото доверие е въпрос с много последващи въпросителни, защото забраненото от закона купуване на гласове, на което масово се поддава циганското малцинство, в тези избори беше почти нескрито практикувано, без реакция от оторизираните за следене на правилния ход на изборите органи (виж втора корица, гурба). Наистина, противозаконно срамно, но факт. В една претендираща за права държава нарушаването на законите да бъде решаващо за избиране на народни представители във форум, който ще създава законите за повече от 500 милиона население – недостойно!

От различна гледна точка получените гласове от партиите различно се преценяват. Някои анализатори, а и много граждани смятат, че за СДС, ДСБ и ССД – като партии, но не и като представители на дяното политическо пространство, за каквито те се приемат, са печално катастрофални. Към тях се присъединяваме и ние, като прибавяме пред печално катастрофални думата заслужено. Заслужено, защото именно те по време на управлението си 1997-2001 г., а и преди това (Ф. Димитров), правеха концесии на падналите от власт комунисти, като мимикрираха антикомунизъм. Те и никой друг носят вината за запазване на кадровите позиции на БСП във властта и

икономиката. Те и никой груг с поведение-то си носят вината за връщането на БСП отново във властта. Така че те, които са деца на една майка, която ги конструира във властта след 1989 г. и ги одобри за опозиция, не могат да бъдат еталон на ясно политическо пространство. Дори да се осъществят напъните им в някаква степен за обединение, това ще бъде началото на ново, още по-страшно разцепление, което по съгържание ще нанесе удар не вляво, а вдясно от т.нар. център.

Преди, по време на и след изборите за Европарламент в управляващата коалиция (БСП, НДСВ и ДПС) настъпиха процеси, които носят определението разложителни за първите две и отрезвителни за третата, последната. На БСП на тези избори обърнаха гръб над 700 хиляди граждани, които я подкрепиха през 2005 г. на парламентарните избори. От НДСВ над 600 хиляди граждани се разграничиха и оставиха партията с един мандат и получени 126 хиляди гласа. ДПС загуби сравнително малко гласове (около 75 хиляди) в сравнение с 2005 г., което по външни белези се дължи на невъзможността да се провежда "екскурзионно" гласуване от живеещите в Турция етнически турци – преселници от България и имащи статут на двойно гражданство. Въвеждането с изменение на избирателния закон на изискване за уседналост сложи край на тази практика. Казваме сравнително малко, защото купуването на ромски гласове най-ефективно беше използвано от ДПС. Без тази търговия с гласове резултатът би бил груг и съществено различен от изборно отчетения.

Ще бъде значителен пропуск, ако тук не се отбележи, че пленумът на БСП и конгресът на НДСВ, проведен на 3 юни т.г., носят заряда на бъдеща неизвестност и за двете партии. На двата форума излязоха на повърхността, най-мекото казано, разноречия във върховете, които по същество имат вътрешнопартиен характер, но категорично засягат коалиционната политика на управляващите.

Етническата партия на Ахмед Доган Движение за права и свободи, съществуваща в правния мир противоконституционно, но ефективно балансираща правителствата вече 17 години, не може да не изтрезнее от случващото се в партиите на партньорите и което открива възможността да настъпят за нея неблагоприятни последици.

Без да претендираме за изчерпателност, накрая ще отделим място и на двете политически сили, изпратили депутати в Европарламента. Едната – Граждани за европейско развитие на България (ГЕРБ), създадена едва преди година с лидер г-н Бойко Борисов, и втората – АТАКА, създадена преди две години от г-н Волен Сидеров, която участва в парламентарните избори през 2005 г., получи подкрепата на гласоподавателите с около 300 хиляди гласа и нейните народни представители участват конструктивно в настоящото Народно събрание.

Партия ГЕРБ по изявленията на нейния лидер г-н Бойко Борисов и председателя ѝ г-н Цветан Цветанов е категорично в център-ясното пространство на българския политически живот, което определя и нейното негативно отношение към сътрудничество с БСП. Това изявление наред с премерената по възможности за реализация краткосрочна и перспективна програма обърна погледите на обществото към нея. То я прие като своя програма, верен път към решаване на натрупалите се през последните 17 години етични, социални, икономически и политически проблеми, които са били обект на внимание на съществуващите партии само в предизборните им обещания. ГЕРБ натрупа и не по-малко обществено-политически дивиденди с ясната си и твърда позиция към етническата партия на Ахмед Доган, която създава в смесените (българо-турски) райони на България обстановка на държава в държава с хегемонията на турскоезичното население там. Тази хегемония в някои райони застрашително мотивира към сепаратизъм етническите турци и застрашава държавния суверенитет на родината ни. Преценявайки всичко това, избирателят се мотивира

да гласува доверие на посочените от ГЕРБ кандидат-евродепутати и с вота си (420 хиляди гласа) да изпрати петима от тях в Европарламента. Не ще е пресилено, ако кажем, че партия ГЕРБ се развива с бързи темпове, събирайки под знамената си все по-голям и по-голям брой граждани, търсещи истина и справедливост извън лабиринта на съществуващото политическо и партийно многообразие.

Партия АТАКА навлезе с летящ старт в политиката. Загържа се известно време на върха, защото беше припозната от гражданите като изразител на тяхното недоволство от пещерната демокрация, която ѝ беше предлагана, и след редица вътрешнопартийни конфликти тръгна наоколо. На изборите за депутати за Европарламент загуби в сравнение с парламентарните избори през 2005 г. около 300 хиляди гласа и изпрати в Европейския парламент трима свои

представители. Толкова бързо променящо се отношение между доверие и недоверие само за две години говори за политическа неадекватност, която може да доведе до още по-голяма разсейка на последователите ѝ.

Каква партия е АТАКА? В коя част на политическия спектър ще спре не с думи, а с дела, е рано да се прогнозира, но може да се твърди, че е никоя политическа сила не е оставила след себе си трайни следи, когато си е служила с инструментариума на крайностите или ако е оставила, те са били крайно отрицателни, с дълбоки социални и икономически последици.

Месеци ни делят от вота за местни органи на власт и управление – общинските избори. Тогава народът отново ще бъде изправен пред възможността за избор. На решителен избор, от който ще зависи непосредствено неговият и на семейството му живот през следващите години.

Вчера и днес

Игото

*Дочут разговор преди 12 години,
който в голямата си част
е актуален и днес. – Б. Р.*

– 45 години... После 1990, 1991., 1992, 93, 94, 95, иде и 1996 година... Ще стане вече век, как България гине и стене под комунистическото иго. Железният, гигантски ботуш на държавния монопол в икономиката, търговията, телевизията, във всичко тъпче, смазва и затрива мечтата, усилията и стремежа на българския народ към по-добър стандарт на живота. Властниците престъпно бавят приватизацията на собствеността. Икономиката замира от губещи, занемарени, пропаднали и тънещи в дългове държавни предприятия, чиито загуби народът плаща от джоба си, чрез огромните цени на тока, парното, горивата, услугите, разните такси. Той, народът – мъченик и герой, като понася тази ужасна скъпотия, безработица, ниски заплати и всевъзможни високи данъци, носи на гърба си цялата държава, краката му треперят, залитат, прегъват се, аха да се

скършат, но той я носи стоически заедно с управниците, които толкова години обилно заливат народа с море от изкусни користни лъжи, давят го с празни обещания, докато собствеността все още продължава да бъде държавна, сиреч ничия, орташка кобила, за която никой не се грижи и не милее. Раздържавяването застрашително и престъпно се протека, отлага, бави. Старата номенклатура се е вкопчила здраво като хищник в собствеността, изсмуква мизерните ѝ печалби, оплячкосва отпуснатите кредити и плете алчно, ненаситно своите мрежи и кошници. Така се нижат година след година в опустошителен застой. И резултатите са налице. Народът тегли и изнемогва с най-ниското заплащане в света, преживява като животинно, като изпостелял скот, в мизерия и недоимък, пати и търпи като вол под талази от изкусни идеологически заблуди, оправдания

и пропаганди, че уж бедите, тежкия живот на хората идват от демокрацията, от СДС, а не от пагубната настояща политика и абсурдна, паразитна система. Умели, печени демагози и лъжци усилено баламосват наляво и надясно, само и само да запазят влиянието си, изгодите си. А хората, бледи и измъчени, без възможност да живеят човешки, броят като призраци по улиците, вървят мрачни, гладни, плахи, необлечени, безработни, отчаяни, угнетени, уплашени, обезверени, потиснати, неспокойни. Пенсионери с трептящи пръсти броят стотинките и пресмятат за колко хляба или кисели млека ще им стигнат пенсията.

Хазната е празна, бюджетът – мизерен, парите не стигат за нищо, навред гъмжи от крадци и престъпници. Села и градове тънат в мръсотия, боклуци и дупки. Социално слаби ровят в кофите за боклук и едва преживяват. Вместо час по-скоро да започне раздържавяването, собствеността да се раздаде незабавно на хората, на добрите, усърдни стопани, които никога няма да допуснат загуби и разхищения. Имайки я като своя, те ще я стегнат неузнаваемо, от нея ще рухне производство, ще настане истинска конкуренция, цените ще спрат да растат, работодателите ще

се стабилизират и ще имат възможност да открият нови работни места и да се заплащат все по-добре с работниците. Ала уви. От година на година вследствие спирането на реформата народът става все по-беден, цените все по-застрашително растат. Не се дава възможност на хората чрез връщането на собствеността да поемат инициативата в свои ръце и да подобрят живота си. Властниците престъпно протакат приватизацията, нейния предстоящ и без това

предълъг процес на улягане, докато собствеността чрез свободен пазар и свободното й претрансформиране намери истинските си достойни, честни собственици – амбициозните, загрижените, предприемчивите, които ще направят България рай-градина. Така ли е, Вуте?

– Не си въобразявай, Нане, че изотом скоро ще свърши. Макар да се наканят някой ден да раздадат собствеността, тези, които са на власт, така ще скалпят законите, че тя ще си остане пак в ноктите на старата номенклатурна мафия, тя ще разполага и ще се разпорежда с всичко, тя ще дърпа конците

и ще стане собственичка, а не способният, предприемчивият, амбициозният, можещият. Пак тя ще прибира печалбите, ще обвърже и замрази собствеността така, че никой, колкото и да иска, не ще може да направи нищо с жалкото си късче собственост във вид на хартия; човекът ще бъде един смешен, безгласен и безправен участник, пионка с нищожна хартийка в ръка, наречена приватизационен талон или другояче, която нито ще може да продаде, поне да се напие, нито ще има възможност да си купи още една, че да му станат две или повече. Така ще продължи същата бъркотия, апатия и незаин-

тересуваност, а народът ще си остане все така беден, онеправдан и окаян слуга.

Чул разговора Георги Митев

Проблемът на БСП

**Как престъпниците да сгаци,
като с тях е дупе и гаци.**

Рангел Стоянов

Обективно

Димитър Денков

Изборите и неудобната истина

Не, не става дума за очевидността, че последните избори показват бездната между т. нар. политически елит и т. нар. електорат; че политическият живот у нас безсрамно свързва демокрацията с уродливи представи за легитимност чрез купени и изнудени гласове; че всички уж леви и десни, системни и несистемни, но всъщност кланово-номенклатурни формации не заслужават доверие и трудно мобилизират даже твърдите си поддръжници.

Не става дума и за това, което социолозите и медиите скрива от неудобство спрямо партиите, на които пак ще разчитат за някой лев в следващата кампания: че на изборите близо 30% от гласувалите изобщо не знаеха за какво и за кого гласуват.

Думата е най-вече за това, че изборите бяха на български представители, но за европейски парламент. А като че ли точно това не се видя в измерението, разкриващо твърде неудобна истина. Малка утеха е, че тя не важи само за България, а за почти всички новоприети в ЕС бивши социалистически страни. Това е истината, че в повечето от тях няма обществена воля, която да ги прави политически равноправни членове на ЕС.

Изборите у нас потвърдиха тази истина, която политическите елити не искат да признаят. Защото тя ще оправдае подозрението, че т.нар. европейски проект в голяма степен обслужва предимно тях. Навремето в битността си на президент злополучният днес вожд на СДС в оставка беше открехнал тая тема с искането си само за политически прием на България, който да се изразявал с пълноправно присъствие на наши представители в органите на съюза. Тази свежа идея потъна в бравурното закриване на глави и все по-нарастващи успехи на поредица правителства по пътя към "пълноправното" членство на страната. С изборите за Европарламент тя се връща, но в малко по-друг аспект. Ще е късогледа обаче той да е само този на подозрението за облагодетелстване на партийно-политическата номенклатура, каквато я има и "стара Европа", и

с "хайверената" левица, и с "дантелената" десница, и с "брилянтния" център.

Най-забележителният резултат на нашите избори естествено е

БРОЯТ НА НЕГЛАСУВАЛИТЕ – ТЕ ПОБЕДИХА

Такъв е по-правило резултатът и в останалите новоприети страни. Това стана повод за оправдателни съждения, които бяха изцяло в духа на досегашната еврореторика – България не се отличава особено от другите, тя показва сходни политически реакции, държи се в нормата. Дори беше пресметнато в заблуждаващия галъпски стил на "Къде сме ние?", че сме си съвсем на място – по средата. Но тъкмо тази среда скрива истината, за която става

дума. Истината понякога е крайна и всякакви златни среди са ѝ противоположни.

Накратко тя е следната и разкрива една друга норма. След фанфарите и хвалбите за историческия успех на 1 януари на 20 май 2007 г. стана пределно ясно, че огромна част от хората у нас нямат никакъв интерес за политическо ангажиране в най-голямото междудържавно обединение. Това личи още повече, когато те са влезли в него, без никой да ги пита. След убедителната победа на негласувалите може да се заключи, че хората освен интерес нямат и никаква воля за политическо действие. Без значение е дали те са отвлечени от политическата си система, дали не искат точно Вигенин или Раева да получават евродепутатска заплата или защото валяло силно. Но зад неучастието стои трупаната половин век социална апатия, изразена в изчерпан през социализма не само градивен, но и разрушително-съпротивителен потенциал на обществото; силите стигат само за оцеляване.

ТАКА НАИСТИНА ОБЩЕСТВОТО ГО НЯМА,

но не в смисъла, в който си го представяше Маргарет Тачър – като нетормозещо индивида, а както мисли липсата му Хегел: като полуживотинско съ-

стояние на необвързани с общи цели хора, които дори не стигат и до идеята за трайно семейство, камо ли до тази за общо действие според съсловен или класов интерес. В подобно състояние държавата е камуфлажна форма, която защитава интересите на физически по-силните и природно по-пригодените за оцеляване. И тъй като това не е държавата на нравствената идея, никой не се грижи за защита на нормалния труд, за образование и здравеопазване, пък ако ще в конституцията да е записано, че държавата е социална, образованието до 16 години задължително, а правото на здравна помощ – гарантирано. Това прави самата държава крепител и производител на фалшиво политическо съзнание и не по-малко фалшиви институции. Те, разбира се, могат да се скрият с приказки. Но това

никак не променя факта, че все по-малко стават онези, които искат да участват в тази лъжа. Те бягат от такава държава – буквално в други; символично – като не участват в псевдополитическия ѝ живот.

Това е и лошата новина: в България няма воля за политическо действие дори в уж благоприятните условия на ЕС.

Има обаче и добра за ония, които си падат по политическите активности. Волята за такова действие се явява обикновено по три причини, които изтръгват хората от апатичното им състояние – или природен катаклизъм, или война на всеки срещу всеки, или икономическа криза. Е, трудно ще се отрече, че в България се трупат симптомите на едновременното им наличие

В. “Сега”, 24 май 2007 г.

България-Евросъюз

Иван Кутузов

Ние сме си ние!

Ако някой е забравил: на 1 януари 2007 г. България беше приета за член на Европейския съюз. Ако някой не е разбрал: това става не заради, а въпреки “постиганията” ѝ.

Казвам това, защото оттогава са минали едва няколко месеца, а се създава точно обратното впечатление: като член на България ЕС не само трябва да работи усърдно, за да покрие българските изисквания, ами малко нещо да е благодарен, че сме били така добри да го приемем при себе си. Държим се, с други думи, толкова безобразно, че ако досега не са ни свалили под миндера, откъдето пъргаво се качихме на масата, това вероятно все още ще да се дължи на искреното смайване пред изумителното ни нахалство.

“Ние сме си ние, ние сме за презиране, ние сме за оплакване, ние сме за тояга, ние сме за смях” – това пише Любен Каравелов преди 130 години в забележителния си фейлетаон “Неутешителен отговор на “Знаеш ли ти кои сме?” Отговорът продължава да е все така неутешителен. Въпросът е кога и Европа ще разбере точно кои сме, при положение че дотук видя твърде много:

“НИЕ СМЕ СИ НИЕ”

По българските земи, стига да имаш фадрома (макар че и лопата е достатъчна), можеш да си копаеш на воля и да изровиш великолепни съкровища. Те са великолепни, защото не са правени от българи. Дело са на траките, които много отдавна са изчезнали от тези земи, най-вероятно за да не се срещнат никога с българите.

По българските земи, стига човек да се занимава с хазарт, може да си купи колкото иска от тези съкровища. Никой няма да го закача. Напротив. Прокуратурата ще направи всичко възможно, за да не провери криминалната му колекция. Министърът на културата, който всяка вечер обяснява на българите, че “Пиратството ограбва!”, пък ще окаже максимално съдействие пиратските придобивки да бъдат изложени тъкмо в Брюксел, тържествено и под неговия патронаж. От своя страна, шефът на Националния исторически музей, призван да пази културно-историческото наследство, охотно ще “офактурира” иманярските находки, а само дни след като се върнат от Брюксел, няма да ги изложи в НИМ с простичкото обяснение, че са се очукали и изпотрошили...

Б О Р Б А

“НИЕ СМЕ ЗА ПРЕЗИРАНЕ”

Българите имат високи национални каузи. От първостепенно значение е домашната ракия. Ето защо акцизът, който ЕС налага за всички, за тукашното население е акт, равносителен на обявяване на война. След като първата пушка гръмна в Катунци с издигането на лозунга “Не ни обричайте на глад!”, само след дни бунтът вече беше обхванал цялата “европейска” страна. В него се включиха “големи български интелектуалци”. От страниците на национален всекидневник писателят Дончо Цончев отправил апел към населението да измами Брюксел, като свари хиляди литри безакцизно и си ги скрие по мазетата.

Към протестите се присъединиха и депутати. Яне Янев, предводител на “ясната” партия с подходящото за организиране на безредици име “Ред, законност и справедливост”, се заклан да щурмува парламента с ръждясали казани и джибри.

Но най-хубавото е, че лично българският премиер официално заявил: Акцизът си е акциз – няма как да го махнем, защото “така е в Европа”, обаче инспекторите, които проверяват казаните, ако обичат, да не се престарават.

По същия начин България ще изпълнява и европейската програма за борба с тютюнопушенето: на обществени места наистина няма да се пуши, но само от непущачите. По същия начин ще се съобрази и с “Натура 2000”: да, парите ги приемаме всичките, но изискванията – наполовина, така че ще си изсечем горите.

За изисквания, ако трябва да сме честни, всъщност не става дума. Отивате, бъркате в еврофонда и си оправяте положението, защото ви се полага, “без за това да са нужни особени усилия” – такова е внушението в рекламния клип на земеделското министерство, такава е въобще държавната политика.

“НИЕ СМЕ ЗА ОПЛАКВАНЕ”

Но България има сурови изисквания към ЕС. При това ги поставя твърдо, смело, безапелационно и направо ултимативно още от първите часове на своето членство.

Едното, разбира се, е Европа да направи “всичко възможно”, щото осъдените на смърт сестри в Либия най-сетне да бъдат освободени и да си дойдат вкъщи.

Този проблем вече не е само български, той е европейски, т.е. общ, нахално обясняваме в Брюксел, все едно президентът Първанов никога не е писал поздравителни писма за годишнините от Великата революция на Великия вожд на Великата социалистическа народна либийска арабска джамахирия. И все едно дори не си е помислял да пожелае “на приятелския либийски народ и на неговия лидер полк. Кадафи никога повече тъмната сянка на войната да не надвисва над тази мирна земя” (пострадала впрочем от американските бомбардировки през 1986 г. заради водената от Кадафи политика на държавен тероризъм, на което “приятелска” Либия отговори с терористичния акт над шотландското, т.е. европейско градче Локърби).

Това е общоевропейска кауза! Така е, но българската държава твърде късно потърси подкрепа и сега най-откровено изнудва, прехвърляйки проблема на чужд гръб. “Това е несправедливо!” Така е, само че преди да започне да бодее лентички “Не сте сами” върху Проди, Оли Рен и който европеец докопа, до вчера неин главен прокурор беше родното “кадафи” Филчев, което се подигра тъкмо с правото и справедливостта и когото същата тази държава за награда (!) изпрати посланик в приятелски Казахстан.

“НИЕ СМЕ ЗА ТОЯГА”

Европа да ни позволи да си пуснем отново трети и четвърти блок на АЕЦ “Козлодуй”! Това пък е още по-нагло, доколкото става дума за откровен рекет. Разбира се, удобно се пропуска, че вече сме взели 550 млн. евро за затварянето и рехабилитацията на малките

блокове. Разбира се, това се прави, понеже токът поскъпва (“Ей, кога влезнахме у ЕС, кога сичките цени скочиха!”) и все някой трябва да е виновен, като този някой, то е ясно, не е българската държава. И разбира се, понеже и токът, и парното, и всичко останало скача заедно с газа, т.е. по договора, който министър Р. Овч. сключи по тъмно с “Газпром” и ни върза за 30 години, най-добре е на пряко европеизираното местно население да бъде внушено, че го закъсва заради тежката цена, която България е платила, за да бъде част от Европа.

“Е па, за кво ни е тая Европа?!” – ще е едната беля. Другата е не по-малка, защото битката за гвата блока на “Козлодуй” е не само крънкане за още компенсации, а както неведнъж е казвано и писано – параван за пробутването на закопаващия руски проект АЕЦ “Белене”. Какво е “Белене” обясни най-добре руският посланик в Брюксел Владимир Чижов: “Троянският кон на Русия в Европа.” Ще рече, че нелегалното проникване на Москва в ЕС ще се случи с наша помощ, но и за наша сметка, докато в същото време гребем от фондовете с парите на европейските данъкоплатци и си варим тайно ракията...

Но най-отблъскващ е начинът, по който българската държава извива ръцете на европейците. На 1 февруари пред Европейския парламент не кой да е, а президентът Първанов предупреди с назидателен тон, че регионът се бил изправил пред “сериозна енергийна криза”, което “заедно с повишаване на цените” може да доведе до... “икономическа и политическа нестабилност на региона”. Българският държавен глава, нека преведем, направо заплаши Европа с нова балканска война, в случай че не се нареди руският енергиен пасианс в региона!

“НИЕ СМЕ ЗА СМЯХ”

България влезе в Европейския съюз като най-бедния, най-корумпирания и най-лошо управлявания партньор. Влезе там с разбита или никаква инфраструктура, с мръсни улици, с некъпано население, с ретроградна публичност и без капка желание да полага усилия. Малко скромност нямаше да ѝ бъде излишна, но тя отгоре на всичко има претенцията да се държи като люлка на европейската цивилизация и ярък пример за следване.

Ще цитирам отново какво каза българският президент в Страсбург: “Искам ясно да кажа, че 1 януари 2007 г. е триумф на историческата справедливост. Корените и предпоставките на това явление са във вековното развитие на българската духовност и държавност. По дух и самочувствие българите винаги са били европейци. Нашата култура е във фундамента на европейската цивилизация... В същото време ние добре съзнаваме, че членството ни не е заради историческата традиция, а защото българските институции проведоха онези така необходими реформи във всички сфери. Успяхме, защото години наред следвахме, правехме европейска политика. Защото доказахме, че на нас, българите, може да се вярва...”

Вековни традиции. Силна духовност и още по-силна държавност. Велики българи, на които винаги и за всичко можеш да се довериш. Европа има какво да научи от нас... Тази маска, положена върху днешното ни бездарно и неприятно лице, ни прави още по-нелепи, защото сме умишлено нечестни.

За смях ли е, или за плач – не знам. Но при всички положения е за срам.

“Знаеш ли ти кои сме?” Това сме. Така си се харесваме. Така сте длъжни и вие да ни харесвате, понеже няма да се променим. “Европейци сме, ама все не дотам”, все дотук. И това е най-неутешителното.

Председателят на Българската стопанска камара с насоки към бизнеса за усвояването на европейските структурни и Кохезионен фонд: Партньорствата между бизнес и общини водят към успешен проект

Възможността, която членството на България в Европейския съюз дава на страната за усвояване на близо 7 млрд. евро за 7 години, открива големи перспективи за развитие пред бизнеса и обществото у нас. Бизнесът има четири важни роли в усвояването на структурните фондове и Кохезионния фонд. Първата е, че той би могъл да бъде пряк бенефициент по две оперативни програми – “Конкурентоспособност” и “Човешки ресурси”.

По част от програмите бизнесът може да бъде единствено изпълнител – това са фондовете, които ще предоставят средства за подобряване и изграждане на инфраструктурата и в областта на екологията. Също така той може да бъде партньор на общините във връзка с фонда за регионално развитие. Последната, но не по важност, роля на бизнеса в успешното усвояване на средствата от еврофондовете е консултантската дейност, която той професионално може да осъществява спрямо държавни и общински органи.

Сумите, които постъпват по еврофондовете, са значителни. От структурните и Кохезионния фонд са предвидени близо 7 млрд. евро за 7 години. Националните оперативни програми, които са одобрени от Европейския съюз, са насочени към слабите места на българската икономика, които се нуждаят от допълнително развитие. Преди всичко това са 1.6 млрд. евро за оперативната програма “Транспорт”, 1.4 млрд. евро за “Околна среда”, 1.360 млрд. евро за “Регионално развитие” и т.н.

Транспортът и инфраструктурата в България са в драматично състояние. Според старата римска максима “държавата стига дотам, докъдето и пътищата”, а пътищата в XXI век са много по-важни за икономическото развитие. Единственият напредък, който страната ни има в това отношение, е подписването на споразумението “открито небе” и в момента виждаме как се създава възможност за българския бизнес да пътува при по-лек финансов режим.

В околната среда България също има огромни проблеми. Няма да се спирам на проблеми, които са добре известни. Оперативната програма дава възможност за повишаване на потенциала в решаването на проблемите с депата и преработ-

ката на отпадъците, отпадните води, проблеми със замърсяването на въздуха и почвата и др.

Регионалното развитие в България е неравномерно. Характерна е концентрацията на човешки и индустриални ресурси в големите градове, а всички останали населени места като че ли имат маргинално значение. Не трябва да се забравя и структурният и трудно решим проблем с човешките трудове ресурси от гледна точка на демографското състояние и застаряването на населението в страната, както и поради изтичането на квалифицирани кадри в чужбина.

Процесът по усвояването на еврофондовете ще наложи и у нас световната успешна практика на публично-частното партньорство.

Избирането на такъв модел на работа може да бъде единствено от полза за всички заинтересувани страни при кандидатстване с проекти.

Регионалните структури не могат сами да усвояват всички отделени средства и затова бизнесът и общините трябва да работят за създаването на публично-частни партньорства. Да не забравяме, че бизнесът може да съфинансира проекта, а почти всички проекти се нуждаят и от мостово финансиране. Това е най-добрият начин да бъдат усвоени фондовете, като се ползва консултантската помощ на предприятията, които вече имат немалък опит в усвояването на европейски средства. Докато нашите общини до момента нямат голям опит в усвояването или поне досега не са усвоявали големи европейски средства.

Българското правителство е положило доста усилия, за да улесни потенциалните бенефициенти. Например срокът, в който трябва да бъде завършен целият проект, е увеличен на 3 години за периода 2007-2009 г. Подобна мярка със сигурност би дала отражение върху нивото на усвояване. Друга тежест, която се поема от държавата, е, че проектите ще се изплащат с българска валута, а в държавата ще пристигат в евро. Това означава, че българската държава поема разликите във валутните движения. Формулярите за кандидатстване ще бъдат на роден език, за разлика от тези по предприемачествени фондове – като с това е премахната още една бариера, която ще позволи страната ни да усвои огромен обем средства във важни икономи-

мически сфери. Очаква се Министерството на финансите да издаде наръчник за усвояване на фондовете.

Постигнатата възможност да се отпускат мостово кредитиране от определени банки е напредничав подход. Цялата идея за информационна кампания за популяризиране на възможностите за усвояване на структурните и Кохезионния фондове ще даде доста положителни резултати.

Въпреки всички изброени фактори, които ще допринесат за по-силна икономическа и социална среда в страната, дълбоко се съмнявам, че България може да се нареди сред отличниците по усвояването на еврофондовете. Примерът за това е Ирландия, която е усвоила 98% от предвидените средства. Това, което бихме могли да направим обаче, е да надминем средното ниво на 10-те нови членки на ЕС с повече усилия. Ние имаме голямото предимство, че можем да се учим от

уроците на тези десет страни, да вземем това, което ги е накарало да успеят, и да преодолеем това, което им е попречило – да не повтаряме техните грешки. Сложно е, но при усвояването на еврофондовете трябва да има синергия между институциите, самата администрация, общините и бизнеса. Няма място за това всеки да защитава само своята позиция. Трябва да работим като екип. И да бъдем активни!

Структурен фонд – устройствен фонд.

Кохезионен фонд – вътрешен фонд за сцепление.

Пряк бенефициент – пряк получател.

Синергия – дружно действие на няколко органа.

Маргинален – страничен.

Инфраструктура – нарушено устройство.

Структура – строеж, устройство.

Право на
отговоръ

Кой е мой

Напоследък излязоха от печат две книги от Павелъ Бъчваровъ.

Едва ли бихме се занимавали с тях, ако и въ дветъ не бѣше отдѣлено значително мѣсто на Българския националенъ фронтъ и неговитѣ ръководители.

Въ първата книга, въ частта, която се отнася за Българския националенъ фронтъ (БНФ) и неговитѣ ръководители, авторътъ е предалъ истината за антикомунистическата сжщност на организацията и борбитѣ на нейнитѣ ръководители за освобождение на българския народъ отъ комунистическо робство. Тамъ е проследенъ пътятъ, извървянъ въ емиграция отъ създателитѣ и ръководителитѣ на БНФ. Особено мѣсто е отдѣлено и на зловецитѣ репресивни органи на политическата полиция на комунистическата партия, така наречената Държавна сигурность. На тяхъ е заложена като задача отъ особена важность да вървятъ по стѣпкитѣ на ръководителитѣ на БНФ и при подходящи обстоятелства да бждатъ унищожени или върнати въ България за обезглавяване като най-върли врагове на комунистическата власть.

Въ втората книга, излязла на книжния пазар нѣколко месеца по-късно, отново е отдѣлено мѣсто на БНФ и неговитѣ ръководители, но представени точно въ обратна свѣтлина. Отъ написаното читателитѣ се зареждатъ съ измислици и зловонни лъжи, които мотивиратъ у тяхъ погрѣшна представа за ролята и мѣстото на организацията въ борбитѣ за освобождаване на България отъ комунистическо робство. Ръководителитѣ на БНФ сж представени като внедрени отъ Държавна сигурность агенти. За да предаде по-голяма “тежестъ” на измислицитѣ си, авторътъ въ началото на книгата изказва благодарность на министъра на вътрешнитѣ работи г-нъ Руменъ Петковъ “за дадената му (на автора) възможность да ползва архивитѣ на бившата Държавна сигурность” за документиране на изложеното въ книгата.

Тукъ е мѣстото да се подчертае, че “достоверността”, за която претендира авторътъ, не е нищо друго освенъ измислица. Никжде въ клеветитѣ си той не цитира архивни документи, които да подкрепятъ неговитѣ твърдения за агентурностъ въ полза на ДС отъ ръководителитѣ на БНФ. Навсѣкжде сж нищо неозначаващитѣ думи: говори се, чувалъ сжмъ, казватъ, мисля, впечатления ми сж, но не и възъ основа на нѣкакъвъ документъ, азъ твърдя, че този и този ръководителъ е агентъ на ДС. Тази поредица отъ думи, използвана като доказателствено сръдство за отправяне на обвинения или разкриване на сътрудничество съ ДС, може да послужи за размисълъ. Такова голословие е присжщо на лице съ психически отклонения, но въ никакъвъ случай не е присжщо на авторъ на произведение съ претенции за гражданска и историческа достоверностъ.

За отбелѣзване е склонността на втора къмъ себепоканностъ да използва изрази, внушаващи близостта му съ емблематични личности, какъвто е случаятъ съ д-ръ Иванъ Дочевъ – създателъ и председателъ на Българския националенъ фронтъ, съ когото едва ли не сж си делили залъцитѣ хлѣбъ. Истината е, че тѣ сж съвсемъ случайно запознати и докторътъ, ако бѣше живъ, едва ли би го посочилъ въ редицата на десетината мжже, които дори и познава.

На втората външна корица на първата книга сж изредени книгитѣ, които сж излезли отъ перото на Павелъ Бъчваровъ по комунистическо време отъ издателствата на ДКМС, “Народна младежъ”... Нѣмаме основание да се съмняваме, че тѣзи книги, написани отъ него, сж “възпитали редица поколѣния”, както пише авторътъ. Явно заслугата на Бъчваровъ къмъ бившата БКП, днесъ БСП, е голѣма, щомъ частъ отъ тѣзи възпитаници сега сж въ властта, а друга частъ очакватъ да влѣзатъ въ нея.

Не е мѣстото той, но все пакъ ще споменемъ, че следъ като е билъ “отстраненъ” презъ 1945 г. отъ Военното на Негово величество училище “като неблагонадежденъ”, той намира попрището си въ медицинския факултетъ – като “благонадежденъ”, съ индулгенцията ОФ-бележка, и завършва медицински науки. Практикува като лѣкаръ (започващъ, забележете, въ София) и лѣкува нѣкои отъ тогава сжществувашитѣ ВИП персони, съ чиято благосклонностъ или протекция записва и завършва право. Това е времето, когато университетътъ “боледуваше” отъ чисткитѣ на “неблагонадеждни” студенти, противници на комунистическата властъ. А “благонадеждниятъ” Бъчваровъ устремно крачи къмъ върховетѣ на юридическитѣ науки.

За живота си авторътъ на дветѣ книги прокарва като червена нишка собственото си виждане, че е постоянно преследванъ, че е предаванъ отъ всички съ и безъ поводъ, че който веднъжъ е разговарялъ отъ приятелитѣ му съ него, не повтаря. Съ други думи, че е отхвърленъ и недооцененъ, което е сериозенъ аргументъ да се помисли и това, че дветѣ книги, които взаимно се опровергаватъ по отношение на изнесеното за БНФ и ръководителитѣ му, сж плодъ именно на това раздвоение, причинено отъ страхъ отъ преследване, предаване, предизвикващи противоречиви асоциации. А колкото до клеветата, която е на върха на неговото перо и речъ, може да порази всѣки и по всѣко време, попадналъ предъ погледа му въ неудачно за него време.

Въ всѣки проблемъ, изнесенъ въ писменъ или гласовъ редъ, си оспорватъ правото на животъ **истини, полуистини и неистини**, смело наречени **лъжи**. Къмъ какво гравитира написаното въ тѣзи книги за БНФ? Смело можемъ да кажемъ – **лъжа и клевета**, на които последствията тежатъ на тѣзи, които безотговорно сж ги консумирали.

Секретариатъ на БНФ, Инк. – Чикаго, САЩ

Не на забравата

Докога?

Във Враца и други градове, където общинските съветници са от БСП, имената на улиците отпреди 10 ноември 1989 г. са върнати. В Пловдив на ул. "Прилеп" 1 ("Кючюк Париж"), където хората си плащат таксите за водата, на самата ограда отскоро е монтиран барелеф на партизанина Александър Димитров (Сашо) с големи бронзови букви под него – за пример на подрастващото поколение! И не само тук.

Премълчава се и хората не знаят, че комунистическият режим е обявен за престъпен със закон, приет от Народното събрание и публикуван в "Държавен вестник", бр. 37 от 5 май 2000 г. Няма го и в учебниците, както и комунистическата действителност. Широките народни маси не са и чули, че Парламентарната асамблея на Съвет на Европа (ПАСЕ) с Резолюция 1481 от 2006 г. осъди чудовищните престъпления на комунистическите режими: 100 милиона убити, 20 милиона хвърлени в лагери по политически причини, над 10 милиона умрели от принудителен глад, от които половината са деца, и много други. Известно е, че жертвите на нацисткия Холокост са шест милиона и те подробно са описани във всеки учебник. Нацизмът и нацистите са обявени извън закона.

Кога комунистическите престъпления ще станат известни на всеки човек, кога ще им бъде потърсена сметка за престъпленията и ще бъдат обявени извън закона? Напротив! В България сега управляват пак комунисти (които през 45-годишното си управление клада народа така, както турци не са го клали) и техните синове и дъщери. Възстановяват имена на улици, паметници на терористи, а техните жертви нямат гроб. Кога ще очистим земята си от болшевишки паметници и ще възстановим паметниците на нашите достойни българи, които комунистите заличиха? Кога ще се намери нов Виктор Юго, който в Европейския парламент да обърне погледите на депутатите към България и извади на показ ужасите, които народът изживя под тяхна власт?

Редно е да издигнем паметници на бележитите наши гържавници, офицери, интелегенти, жертви на комунистическия терор. В Шумен, където г-н Дянко Марков представи книгата "Обречени на забравата", присъстващите антикомунисти решиха да внесат искане в Общинския съвет – улицата, където се е помещавал конният полк, да носи името на поручик Петър Добрев Петров, който на заповедта на съветски офицери да предаде оръжието си изважда пистолета и с думите "Български офицер не предава оръжието си!" се застрелва. На погребението руснаците му отдават чест. Антикомунистите от с. Долни Лозен, Софийско, могат да направят същото за поручик Георги Дървингов, както и да му поставят паметна плоча с барелеф. И така – навсякъде в България. Докога български селища ще носят имена, като Комунари, Партизани.

Докога, пита всеки честен българин. Докога?

Надежда Любенова

Македонски научен институт

Научна конференция на тема:

“Свети дух – Ден на Македония –
ВМРО в защита на българщината”

Докладът на доц. Нанева, изнесен на конференцията,
отпечатваме със съкращения

Димитрина Нанева

Етикетът “фашист” върху името на Иван Михайлов

Доц. д-р на филос. н. Димитрина Нанева работи в Лаборатория за анализ и разрешаване на конфликти към Философския факултет на СУ “Св. Климент Охридски”. Има лекционни курсове по следните дисциплини: “Политически системи”, “Политически идеологии”; отговорен редактор на сп. “Един завет”. Автор на монография по въпросите на национализма, студии и статии, свързани с лекционните ѝ курсове.

Идеологическа, партийна и вестникарска практика на раздаване на политически оценки, квалификации, размахване на юмруци и убийства без съд и присъда са ни познати от времето, което се назоваваше „социализъм”, а малко по-късно – вече „развит социализъм”. Този период, който България и днес, в XXI в. като член на ЕС мъчително се опитва да загърби, успя да вклини в българската народопсихология, в духовната и политическата култура и националното ни съзнание убийствен водораздел. Противопоставянето „фашист/комунист” дамгосва цели български поколения, разединява и насъсква едни срещу други техните представители, обрича на забрава или тотално отрицание делата и творчеството им. Вълната на този политически двубой, стигащ до сатанизиране, облива не само българите в държавата ни, но и нашите сънародници, които по волята на Берлинския договор от 1878 г., Букурещкия договор – 1913 г., и Ньойския диктат – 191 г., остават извън пределите ѝ – българите в Македония, Западните покрайнини, Одринска Тракия, Северна Добруджа...

НАЧАЛОТО

Така нареченото османско присъствие по българските земи не успява да разедини българския етнос в течение на 500 години – той запазва националното си самосъзнание, език, култура и традиции; диктатурата на новата за XX в. политическа идеология на комунизма обаче нанася неимоверни, трайни щети върху етническото самосъзнание на нацията ни в целия ѝ ареал. Защото принципът на комунистическия интернационализъм всъщност обявява война на нацията, на национализма; той поставя под въпрос самите устои на нацията, като ги подменя с политически елемент – класовата структура. Комунизмът всъщност измества тежестта от националното, традиционно, еволюционно развитие и ценности на европейската цивилизация в посока на революционното, класовоориентираното развитие, т.е. в политически субект, гражданин на света, без специфични етнонационални характеристики, които да предопределят политическото му поведение и нагласи; патриотизмът и републиката като политически режим са допустимите заместители на традиционните ценности в новата схема на общественото развитие...

За начало на европейския двубой между национализма и комунизма може да се посочи навечерието на Първата (Европейската) световна война, когато К. Кауцки и привържениците му във Втория интернационал подкрепят националните си правителства във военните им намерения. Този курс е осъден от левите начело с Ленин като “социалшовинизъм”. Защитата на отечеството и “гражданския мир” – лозунгите, зад които застават К. Кауцки и последователите му, всъщност символизират единството на етнонацията; тези позиции обаче се провъзгласяват от Ленин за предателство към интересите на пролетариата и класов колаборационизъм.

Поради това, когато се създава Комунистическият интернационал – 2-6 март 1919 г. в Москва, едно от първите уставни изисквания на тази наднационална партия са прословутите 21 условия, създадени също от Ленин, които предопределят сферата на действие на секциите на националните

социалдемократически и социалистически партии, решили да станат част от нея и бичуващи подобни политики. Борбата за диктатура на пролетариата в световен мащаб и извършване на социалистическа революция са програмните ѝ цели. Местните комунистически партии, изградени също на принципа на демократическия централизъм, нямат право на самостоятелни политически решения или стратегии. Те стават проводник не само на чужда кауза, но и дейността им е изцяло деструктивна и терористична; тя е насочена единствено в полза на Коминтерновските програмни цели за сметка на интересите и идеалите на отделната нация.

ФАШИЗЪМ И НАЦИОНАЛСОЦИАЛИЗЪМ

1919 е знаменателна и с още две събития в европейски мащаб - това е създаването на 23 март в Милано на фашисткото движение на Б. Мусолини и началото на подписването на Версайската система от мирни договори, по-специално Ньойския договор за България.

Още със създаването си движението на Мусолини декларира, че крайната му цел е „безусловно разчистване на Италия от болшевишката опасност“ и изграждане на общество в цветовете на италианския национален триколюр”. Бивш социалист, Мусолини отказва да се подчини на Ленин и Коминтерна, като заявява, че „Ленин е живото отрицание на социализма”, защото той не създава диктатура на пролетариата или на социалистическата партия, а само на неколцина интелектуалци, които са открили тайната как да се завземе властта”. Победителка в Първата световна война, Италия се оказва и победена във Версай – тя загубва хегемонията си върху Адриатика и Фиуме.

Изключително тежко е положението и в победена Германия в този момент. През ноември 1919, след два опита за социалистическа революция, тук се създава националсоциалистическата работническа партия на А. Хитлер. Всъщност и Б. Мусолини, и А. Хитлер в този исторически момент оглавяват частите от националните социалистически партии и техните привърженици, които не приемат болшевишкия диктат на Москва в лицето на Коминтерна, не желаят световната революция на пролетариата, защитават националните интереси на държавите си и не са съгласни с установената Версайска система от мирни договори на континента.

Общи моменти за двете политически течения са национализъм, влизане по мирен път във властта (в Италия – чрез политически компромис 1922 г., в Германия – чрез парламентарни избори 1933 г.), забрана на политическата дейност на комунистическата партия, отрицание на революционното насилие и на масов терор по отношение на населението.

Френският историк Морис Бумон обобщава тези прилики между комунизма и фашизма/националсоциализма, като заключава, че без Ленин не биха съществували Мусолини и Хитлер.

Възникналото идеологическо противоборство, белязало времето след Европейската война, въвежда в речника на Коминтерна събирателното съществително “фашизъм” като синоним на “антикомунистическото зло”, т.е. това са всички онези граждани, организации, движения, партии, правителства, които не желаят да се подчиняват на диктата на Коминтерна, не приемат политическите и организационните му принципи и които не изоставят националната си идея и защитават националните си държавни интереси. Понятието “фашизъм” се приема за нарицателно по отношение на двата феномена – фашизъм и националсоциализъм, тъй като фашизмът исторически възниква пръв.

БЪЛГАРИЯ И БЪЛГАРИТЕ

На този европейски фон на идеологическа уравниловка, парцелизираност и търсене на „фашисткия враг”, привличащ се навсякъде, политическият процес на Балканите и по-специално в България проявява свои специфики. Нерешеният български национален въпрос се сблъсква с догмите на комунизма за създаване на Балканска социалдемократическа федерация още през 1909. През 1920, на третата балканска конференция по този въпрос, която се състои в София, по нареждане на Коминтерна се създава Балканско-дунавска комунистическа федерация, по-известна като Балканска комунистическа федерация. Проектът се поддържа от комунистическите партии на България.

В самата България търсенето на “класовия враг” белязва политиката на коалиционното правителство на Ал. Стамболийски. Все пак то не допуска обсъждането на законопроекта на парламентарната група на БКП за съдене на виновниците за народната катастрофа, водили войните 1912-1913 и 1915-1918 г. Самият законопроект за първи път в страната илюстрира “пристрастията” на комунистическата идеология към конвентния тип законодателство – проектозаконът издига тезата за “народния съд”, което през

1944 г. се нарича “революционно”, и се открива пътят на класовото разединение и противопоставяне на българската нация по националния въпрос. Законопроектът на правителството на Ал. Стамболийски изключва търсенето на съдебна отговорност от “виновниците за народната катастрофа 1912-1913 г.”, заменя “народния съд” с “държавен” и провежда референдум – ноември 1922 г., за одобряване на законопроекта. Всъщност с този акт правителството нарушава Турновската конституция и утвърждава по квазисъдебен начин разправата с политическите си противници; освен това с този подход то санкционира една левичарска по същността си политическа идея в публичното пространство – диктатурата на мнозинството. По-късно с подписването на Нишкото споразумение – 23 март 1923 г., за “обезопасяване на българо-сръбската граница, като се прекратява преминаването на чети на ВМРО в Македония” правителството на Ал. Стамболийски затвърждава “авторитета” си на заложник на чужди интереси и проводник на “антифашистки идеи”.

Набезите на тези идеи обаче не стихват – България става свидетел и на “първото в света антифашистко въстание”, както се именуваше септемврийският бунт през септември 1923 г. доскоро, и на първия терористичен акт на БКП през 1925 г. – атентатът в църквата “Св. Неделя”. Самоадекватната позиция на ръководеното от проф. Ал. Цанков правителство успява да възпре комунистическата инвазия в страната. Тези събития, както и клаузите на Ньойския диктат, хвърлят България в хаос и пораженско настроение.

ВМРО

Именно ВМРО през 1919 г. с възобновяване на дейността си се оказва единствената българска непартийна организация, изградена на национален принцип, която се противопоставя последователно, решително и неотклонно на коминтерновските идеи и техните мисионери и последователи в България. Защото тя защитава “понятия и начала, без които нито един народ не може да има национална физиономия, а нито една държава – бъдеще”, т.е. нацията, нейната цялост, единство и политическа независимост. Тези твърдения на Ив. Михайлов са в пълно противоречие с издигнатите вече тези на Коминтерна за разложение на етнонацията и превръщането ѝ в “социалистическа”. Наред с това ВМРО трябва да продължи защитата на българите във Вардарска и Беломорска Македония от денационализаторската политика на сръбското и гръцкото правителства, тъй като тези части по силата на Ньой са прехвърлени в границите на държавите им.

След като Коминтернът не успява чрез Майския манифест от 1924 г. и убийството на Тодор Александров през същата година да разстрои и измени хода и целите на стратегията на ВМРО, т.е. да я отклони от осъществяването на националния принцип, следват редица опити за организационен срив на самата организация. Иван Минайлов се оказва действителният водач, който успява в тази сложна обстановка не само да отстои целите на ВМРО, но и да сплоти състава ѝ по начин, който я превръща в предизвикателство за всички чужди и български попълзновения за отстраняването ѝ от политическия живот на страната.

Отдалечеността ни в годините от тази обстановка ни убеждават в правотата на позицията на Ив. Михайлов относно целите, характера и дейността на ВМРО: “една “македонска безпартийна програма, целяща единствено освобождението на Македония” и запазване на българския народностен дух там!!! Тази програма няма нищо общо нито с националсоциалистическите расови претенции или антисемитизъм, нито с фашистките корпоративни идеи, както и не налага “хегемонистични великобългарски интереси” спрямо чужди нации или държави; това е програмата на българския национален въпрос, която обаче не само не се вмества, но е и изцяло противоречаща на коминтерновските постулати и логично се обявява от свързаните с Москва интернационалисти в България за “фашистка”, а нейния водач – за “фашист”.

През 1934 г. обаче балканската секция на Коминтерна постановява етнонима “македонска нация”, а в България се извършва 19-майския военен преврат, забраняващ всички политически партии и организации и въвеждащ строг контрол върху печата. На 23 юли 1934 г. правителството на “Звено” установява дипломатически отношения със СССР. На 7 септември с.г. Дирекцията на полицията публикува списък на 10 ръководни дейци на ВМРО, които трябва да бъдат арестувани. На първо място е името на Ив. Михайлов. На 8 и 9 април 1935 г. Софийският военно-полеви съд го осъжда задочно на смърт; втора смъртна присъда той получава по делото на войводите на ВМРО в Горна Джумая. Водачът на българите във Вардарска и Беломорска Македония, който “въплъщава един идеал, въплъщава духа на македонската свобода” се приравнява с обикновен престъпник, а българските власти съдят представителите

на националноосвободителното ни движение! Жалко е, че именно едно българско правителство осъществява това, което не успяват да извършат агентите на КИ и на съседната ни държава, създадена по расов признак от победителите в Европейската война.

Така цялата родолюбива и народополезна дейност на Ив. Михайлов бива зачеркната или оценявана в зависимост от външнополитическите пристрастия на едно или друго българско правителство още преди 9 септември 1944 г.

През 1941 г., когато Вардарска Македония вече е придадена на България от Германия като “територия за администриране”, Ив. Михайлов следи от Загреб развитието на процесите тук; той отказва предложението на германското главно командване да обяви независима македонска държава, направено на 6 септември 1944 г., и по този начин спасява от излишно кръвопролитие родните ни сестри и братя, като доказва за пореден път безкористното си и фанатично родолюбие, предаността си към българската национална кауза.

Значението на неговото дело между двете световни войни за запазване на българското национално самосъзнание във Вардарска и Беломорска Македония става очевидно в цялата си пълнота едва след септември 1944 г. Тогава тук спрямо българите започва политиката на тотален геноцид, осъществяван този път от позицията на натрапената с помощта на съюзниците комунистическа идеология и изобретението й – “македонска нация”, а по-късно – “македонски народ”. Прилаганият класов критерий е известен: всеки, който е с българско национално самосъзнание или българофил, се обявява за “фашист и терорист”, т.е. враг на народа, в частност на “македонския народ”.

След деветосептемврийския преврат 1944 г. в присъствието на окупационната сила – съветската армия, в България ОФ-правителството или негов орган не издават друга смъртна присъда на Иван Михайлов, в която той да е той да е обявен или съден като “фашист”, независимо че другите членове на ЦК на ВМРО – Вл. Куртев, Георги Настев и др., които се завръщат в София, за да се заемат с възстановяването на ВМРО като легална организация, са разстреляни от новата власт без съд и присъда през юни 1946 г.

След подписването на Парижкия мирен договор Иван Михайлов живее в Рим и се ползва със специалната защита на Ватикана. До днес не съществува открит нито един исторически факт или документ, който да уличава Ив. Михайлов в подбuditелство или извършване на терористична дейност, както и да бъде обвинен в престъпление срещу мира и човечността.

ЕС И КОМУНИСТИЧЕСКАТА ИДЕОЛОГИЯ

Фактът, че България е съюзник на Германия по време на Втората световна война, не е военно престъпление само по себе си. Родината ни не е окупирана държава от германската армия, не взима участие с военна сила на Източния фронт и не прекъсва дипломатическите си отношения с СССР по време на войната. Наред с това по единодушното признание на непартийно ориентираната съвременна историческа наука у нас не е имало фашизъм, съответно монархофашизъм като политически режим и идейна основа на властта до 1944 г. Всички други битувачи оценки и квалификации в публичното пространство до днес са реминисценция от догматичното идеологическо мислене на един отминал исторически етап. Следователно продължаващото използване на квалификациите “фашист и терорист”, и то за личности от мащаба на Иван Михайлов, в днешно време е най-малкото нерелевантно артикулиране на идеологически проблеми от изминалото столетие на ХХI век. Защото Сталинският лозунг “Който не е с мен, е против мен”, засягащ същността на противоборството “комунист/фашист”, е теснопартиен принцип, а не дилема за историческата наука в наши дни.

От тази гледна точка Иван Михайлов е именно незабравимият, незаменим водач на “националната, а не националистическа” ВМРО, който се противопоставя още през 20-те години на миналия век на съветската комунистическа стратегия за геополитическо управление на Балканите и защитава безкористно и всеотдайно българщината през целия си живот. Заслужено той и днес остава един от историческите символи на българската национална идея както в България, така и навсякъде, където има българи!

Фактите

“Лайм”, Македония: “Славомакедонците и българите са едно и също нещо”, заяви френският учен Серж Мате

Скопие. Френският учен Жорж Мате едва не предизвика “дипломатически инцидент” при представянето в сряда в Скопие на книгата си “История на албанците”, определяйки “славомакедонския” като български диалект, пише излизаният на албански език в Македония вестник “Лайм”. “Няма славомакедонско-български речник, докато съществуват много сръбско-славомакедонски и славомакедонско-сръбски речници”, е казал пред “Лайм” изследователят Серж Мате, който по собствените му думи се смята единствено за свободен европейец.

В публикацията с надзаглавие “Ученият, който предизвика трясък във Френския културен център в Скопие”, се казва:

“Паралелът, който направи френският учен Серж Мате, заявявайки, че разликите между гегите и моските са като тези между българите и славомакедонците (както той нарича мнозинството от населението на Македония) втрещи “славомакедонците”, присъствали на представянето на неговата книга “История на албанците: От илирите до независимостта на Косово” във Френския културен център в Скопие. “Не бих искал да провокирам никого, но разликите (между гегите и моските – бел. ред.) са такива, каквито между българите и славомакедонците”. Това бе отговорът “бомба”, който Мате даде на провокативния въпрос: “два различни народа ли са гегите и моските” и “какви са разликите между тях”. “Трусът”, предизвикан от този отговор, наложи намесата на посланик Бернар Валеро, който успокои присъстващите, като обясни, че Мате не е имал намерение да обижда македонците и неговите твърдения не отразяват официалната позиция на френското правителство. След разясненията, дадени от посланика, гумата взе Мате, който явно не беше обезпокоен от дипломатическия скандал, който евентуално може да предизвика констатацията му, че “българите и македонците имат общ език: българския.”

“Говоря като човек. Аз съм свободен човек и не представлявам френската държава, не съм чиновник и се смятам за свободен европейец”, потвърди пред вестник “Лайм” изследователят Серж Мате, който се вписва в групата на ученията, независими от политиката, и има доста

критична позиция, срещаща възраженията на държава, заради начина, по който се разглежда идеята за народ във Франция.

Еднаквостта на българите и славомакедонците и гегите и моските той обяснява през езиковата призма. За езиковедите винаги е трудно да постигнат съгласие по въпроса дали дадена норма представлява език или диалект. Мате няма претенциите да дава окончателен отговор на този въпрос и казва, че с твърденията си повтаря най-бележитите езиковеди. “Когато се каже, че езиките се разделят, това означава, че са се разделили езиковите структури, а не лексиката и фонетиката, използвана от отделните диалекти, каквито са гегийският и моският и българският и славомакедонският”, обяснява той. В такива случаи можем да говорим само за диасистема на два основни диалекта.

“Конкретно, славомакедонският и българският представляват една диасистема на българския език, тъй като тези два диалекта имат еднаква езикова структура, също както е идентична езиковата структура на албанския в гегийския и моският диалекти”.

Българите и македонците се разбират помежду си, без да имат нужда от преводач, точно както гегите и моските, твърди френският учен. Ето защо, казва той, никога досега не е имало нужда от съставянето на славомакедонско-български речник. “Тук в Скопие човек не може да намери такъв речник, докато съществуват много сръбско-славомакедонски и славомакедонско-сръбски речници”, каза Мате. При представянето на книгата френският учен използва понятието “славомакедонски” и когато спомена историческия факт, че Скопие е било столица на Косово. “

В каре към публикацията “Лайм” пише, че “Историята на албанците” освен изданията си на френски и албански, скоро ще има и такова на български. През 2004 г., когато бе издадена книгата на Серж Мате, тя се задържа на върха на класациите за най-четените книги в Албания и Косово. Очаква се в Тирана скоро да се появи второ издание на тази книга.

Материалът е изпратен от
Г. Чаракчиев, Германия

Критично*Огнян Дъскарев*

Сиращетата на Берлинската стена

След падането на Стената милиони хора изгубиха основната кауза на живота си. СССР изчезна, а с това и миражът на равенството, братството и борбата срещу американския империализъм.

Световната левица от десетки години негласно и гласно подкрепя болшевиизма и комунизма. Да си спомним за западната интелигенция от 30-те, която в огромното си мнозинство беше сталинистка. Имена, които са стълбове на световната култура, уви, бяха сталинисти - Пикасо, Анри Барбюс, Ромен Ролан, Пабло Неруда, Диего Ривера, Фрида Кало, Бърнард Шоу, Хърбърт Уелс, Томас Ман, Стефан Цвайг, Лион Фойхтвангер и много други. За последните трима особено съжалявам, но нищо не мога да направя. Но има и изключения – Андре Жид, Артур Кьостлер, Фердинанд Селин, Кнут Хамсун.

След разкритията на Хрушчов през 1956 за гигантските сталинистки зверства, западната левица без никакво разкаяние гъвкаво се прегрупира. Беше създадена така наречената Нова Левица. Идеолозите бяха Бертран Ръсел, Албер Камю, Жан-Пол Сартр и Симон дьо Бовоар, а преките изпълнители Даниел Кон-Бендит и Руди Дучке. Те се определяха като анти-анти-комунисти, което ясно говори за убежденията им. Даниел Кон-Бендит беше от главните организатори на майските събития в Париж през 1968, които бяха добре дошли за комунистическата пропаганда. Руди Дучке се опита да организира безредици в ГФР, за щастие неуспешни. Десен екстремист се опита да го убие, Дучке загуби ръката си и така се превърна в левичарски мъченик.

Американската левица начело с Джейн Фонда, Тод Гитлин и Том Хейдън организира кръвавите демонстрации срещу Демократическата партия в Чикаго в края на август 1968. Протестите бяха насочени срещу политиката на Демократическата партия за войната във Виетнам. По този начин американската левица пряко обслужва КПСС и ККП.

Американското правителство тогава се опита да спре разпространението на комунизма

в Югоизточна Азия, но войната във Виетнам се превърна в тежко изпитание за американците. И до днес това е травма за Америка. Трябва да се знае, обаче, че след изтеглянето на американските войски, комунистите убиха във Виетнам, Камбоджа, Лаос най-малко 2.5 милиона от политическите си противници. Съдбата на много други милиони беше разбита.

Малко известен факт е, че Даниел Кон-Бендит и Том Хейдън се опитаха да хвърлят мост между техните безредици и протестите на героичните чехи и словаки, които тогава се съпротивляваха на съветското нашествие в Чехословакия. Западните левичари се обявиха за съмишленици на чехите и се опитаха да сложат знак за равенство между комунизма, който те съзнателно подкрепяха, и демократичната западна система. Дори само обстоятелството, че чехите и словаците се бореа срещу нашествениците с риск на живота си, а анти-анти-комунистите организираха демонстрациите си с безопасна оперетна веселба (рок групи, хепънинги, наркотични "послания") благодарение на демокрацията, в която живеяха, говори за нелепостта и нахалството на това внушение.

Левичарите от 60-те изживяха звездните си мигове с Виетнамската война. С голям жар те се бореа за мир на левия бряг на Сена и в модните кафенета на Сохо в Лондон и Ню Йорк. Борбата им странно съвпадна със световните стратегически цели на КПСС и ККП. Генерал Йон Михай Пачепа, заместник-директор на Секуритате, който избяга в САЩ през 1978, свидетелства, че Юрий Андропов му казал, че краят на Виетнамската война е най-големият външнополитически успех на СССР.

Но световната левица понесе изключително тежък удар – СССР загуби Студената война! Внезапно съветската катастрофа лиши левичарите от основния им съюзник. Те останаха без Виетнам, без омразният им Рейгън и любимите им сандинисти. След кратко объркване в началото на 90-те левичарите триумфално преоткриха новия си стар враг, но вече с друга кауза - най-силната

страна в света е винаги грешна, когато действа и когато бездейства. Някои от левичарите светкавично захвърлиха като мръсни ръкавици идеите, за които се бяха борили цял живот. С възхитително лицемерие, например, Юта Дитфурт от Зелената партия в Германия заяви: "Просто няма нужда да преразглеждаме социализма, като модел, защото системата, която беше победена в Източна Европа и СССР никога не е била социалистическа".

Дълги години на плодотворно сътрудничество с КПСС се изпариха във въздуха. Системата, която отне живота на десетки милиони хора, поддържана от левичарите страстно и вярно половин век, изведнъж се оказа абстрактно, въображаемо понятие! Други западни левичари, обаче, си останаха правоверни комунисти. Световно известният историк проф Ерик Хобсбаум, влязъл в комунистическата партия в Берлин през 30-те, написа в автобиографията си от 2002:

"До ден днешен си спомням с любов и уважение за СССР". Друг пример е печално известният сталински динозавър Ноам Чомски.

Но и двата левичарски вида имат еднакви кумири – главорезът Че Гевара и доказаните шпиони Етел и Юлиус Розенберг.

Питам се кои левичари са по-лоши.

Днес, след съветския провал, световната левица има нов съюзник – световния тероризъм. Има много доказателства за това – съпротивата срещу войната в Афганистан веднага след 11 септември, милионните демонстрации в подкрепа на Саддам Хюсеин, 11 милиона испанци, които гласуваха на практика за Ал Кайда през пролетта на миналата година, голямата антиамериканска демонстрация в Лондон през ноември 2003 в същия ден, когато Ал Кайда нападна обекти в Истанбул. Разбира се, всичко може да намери обяснение, но неоспорим факт е, че интересите на левичарите и терористите съвпадат. Днес световната левица е политическото крило на световния тероризъм. Тя оправдава, узаконява

и поддържа тероризма. Омразата към Америка е общата им религия.

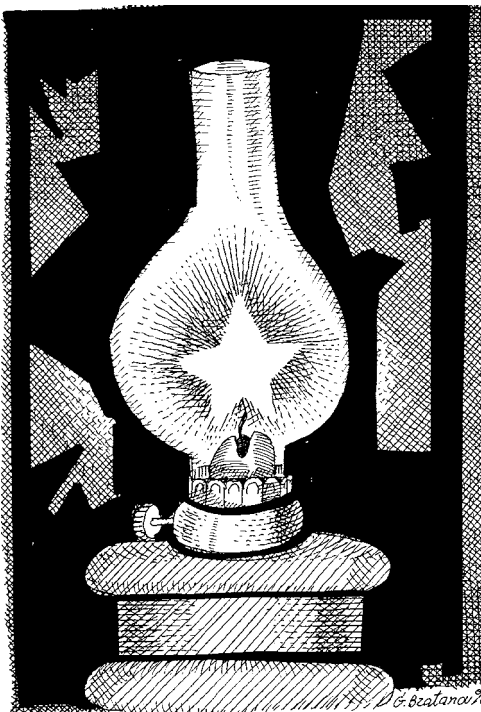
Историята на този зловещ съюз е дълга. В началото на 70-те имаше доказателства за връзките на крайната немска левица и Фракция Червена Армия на Андреас Баадер и Улрике Майнхоф. Същото може да се каже за отношенията на радикалната италианска левица и Червените бригади. През 1979 американската левица приветства режима на моллите в Иран. Латиноамериканската левица беше част от терористичните групи Сендеро Луминосо в Перу, Тупамарос в Уругвай, сега подкрепя наркотерористите ФАРК в Колумбия. Един известен левичар и антиамериканец, президентът на Венецуела Уго Чавес, енергично поддържа днес ФАРК.

Най-нов пример са успешните избори в Ирак. Левицата яростно ги разкритикува, а терористите се опитаха да ги спрат с бомби.

Левичарите използват демокрацията точно, както хората, които разрушиха Световния търговски център използваха западната технология. Борбата им за освобождаването на терористите от Гуантанамо е едно доказателство. Винаги, когато британски терорист пристигне триумфално в Лондон и е радостно поздравен от Би Би Си, "Гардиън" и "Индипендънт", това е победа за световния терор.

В България левичарите/антиамериканците са символ на непромяната, споменът за БКП, чалга-"национализма", "православния" патриотизъм. За съжаление има български медии, които умишлено разпалват антиамериканска истерия – вестниците "Сегга", "Монитор", телевизионните канали СКАТ, "Седем дни", 2001.

Америка е най-големия враг на новото световно зло. Затова е важно да се разобличават всеки ден левичарите и антиамериканците – не заради Америка, тя е достатъчно силна да се защити, неслучайно президентът Буш беше преизбран, а заради нас, които разбираме основното противоречие в света днес.

Егно решение

Марин Божков,
юрист

За да бъде полезна на читателите на сп. "Борба", през 2005, 2006 и 2007 г. редакцията отпечата редица материали за ограбването от държавата на собствениците при възстановяване на имуществата им, одържавени от комунистическите власти при 45-годишното им управление.

Със същата цел в този брой на "Борба" препечатваме с незначителни съкращения публикуваната във в. "Сега", бр. 95 от 24 април 2007 г. статия на г-н Марин Божков – юрист, която предлага изход за решаване на проблема с тези имущества.

Как се решават проблемите с отчуждените имоти

В момента има множество възможности за злоупотреби, а държавата не желае да сложи ред в хаоса

17 години след като започнаха, дебатите за отчуждените от държавата имущества на българските граждани се върнаха в началната си точка. Дългите законодателни напъни на всички правителства досега, често обогатени с криминално-баджанашки привкус, доведоха до крайно незадоволителна ситуация, при която:

– Малка част от бившите собственици на градски имоти и техните наследници получиха обратно онова, което беше останало от тях. В народното съзнание те формираха образа на митично богатите "реститутки" и станаха обект на всеобща завист.

– Собствениците на земеделски земи, включени в очертанятия на големите градове, бяха приятно изненадани от рязкото покачване на цените на нивите им, но в повечето случаи са принудени да водят дълги и тежки дела, докато вземат обратно собствеността си.

– Само в единични случаи бившите собственици на промишлени предприятия успяха да получат малка част от капитала на основаните от предците им фабрики, доведени до банкрут в постсоциалистическите условия.

– Макар и с трудности, по-голямата част от земеделските земи бяха възстановени, но с последните изменения на Закона за собствеността и ползването на земеделските земи техните собственици бяха поставени в пълна зависимост от близките до властта крупни арендатори, които ще бъдат "новите проводници на капитализма на село".

Повечето хора, чието имущество е било одържавено в епохата на социализма, получиха срещу него само **бележки с гръмки имена**:

– "компенсаторни записи", "жилищни компенсаторни записи" (два вида), "компенсационни бонове", "ливочисла" и "временни удостоверения". Стотици органи издаваха такива книжа, а регистрационните им тефтери, различни за всеки орган, създаваха хаос, пред който би капитулирал и най-изпеченият в шашмите бакалин.

През 1999 г. хаосът достигна такива размери, че администрацията бе принудена най-после да създаде електронен регистър на компенсаторните книжа. Сам по себе си той не можеше да изплати задълженията към гражданите, но поне гарантираше правата им срещу

Чл. 17. (1) Правото на собственост и на наследяване се гарантира и защитава от закона.

...

(3) Частната собственост е неприкосновена.

...

(5) Принудително отчуждаване на собственост за държавни и общински нужди може да става само въз основа на закон, при условие че тези нужди не могат да бъдат задоволени по друг начин, и след предварително и равностойно обезщетение.

Конституция на Република България

измами, злоупотреби или обикновеното и вездесъщо чиновническо безхаберие. За около шест месеца напрегната работа процесът бе поставен под контрол, нарушенията драстично намаляха, а общата картина на огромните задължения на държавата за отнети имущества се очерта ясно. И както често се случва, за лошата вест обвиниха вестоносеца. Правителството на Саксбургтотски реши въпроса "Как да се отървем от хартията, без да плащаме", като просто закри регистъра и прехвърли цялата информация и отговорност към Централния депозитар и Фондовата борса.

Закриването на Централния регистър на компенсаторните инструменти през 2002 г. напълно лиши държавната и общинските администрации от възможността за проследяване, контрол и управление на издадените дотогава обезщетителни книжа. Какво последва?

– Обезщетителните книжа станаха обект на спекулативни сделки на фондовата борса, доминирани от малка група свързани с властта "професионалисти".

– Процесът на прехвърляне на обезщетителни права и дори на заплащането с тях по приватизационни сделки остро се криминализира, не без участието на близки до властта хора;

– Възможностите на администрацията да регулира по какъвто и да е начин процеса бяха отнети;

– Правоимащите, обезщетени с компенсаторни инструменти, успяха да реализират незначителен процент от своя имуществен интерес.

В момента министрите, областните администрации, общинските служби по земеделие и гори не

разполагат с актуална оперативна информация за издадените обезщетителни права – компенсаторни записи, жилищни компенсаторни записи, компенсационни бонове, временни удостоверения. Регистрите при всеки отделен държавен орган представляват книги с последователни партии, водени на ръка и отразяващи състоянието на процеса към 2002 г. – при предаването на информацията на Централния депозитар.

Очевидното и виновно несправяне на Централния депозитар с информационното управление на процеса и защитата на правата на правоимащите доведе до неизчислими имуществени вреди за гражданите и създаде предпоставки за задружна престъпна дейност по присвояване на големи пакети от обезщетителни книги от криминални групи.

Наред с проблемите, породени от честите и неудачни промени в законодателната уредба на обезщетяването за отчуждени имоти, неподлежащи на реституция, съществува и проблемът за обезщетяването на гражданите с дългогодишни жилищно-спестовни влогове. Националният компенсационен жилищен фонд не е в състояние да изпълнява възложените му функции, а принадлежащите на гражданите специфични права – лихвочисла, се обезценяват, без държавата да предложи никакво практическо разрешение за тяхната реализация в приемливи мащаби.

Изграждането на съвременна държавна и общинска инфраструктура очертава един **машабен и непрекъснат процес по отчуждаване** на частни имоти за нуждите на: пътна, електропреносната, газопреносната, водоснабдителната мрежа и канализацията; развитие на селищната инфраструктура; защита на ресурсите, които според конституцията са изключителна държавна собственост; сигурността и отбраната на страната.

Не е необходимо изключително въображение, за да си представим какви административни подвизи предстоят в мътните води на неуредените отношения по обезщетяването, при които не се знае кой пие и кой плаща, а Министерският съвет и министърът на финансите спят блажения сън на пълното неведение.

Възможностите за комбинации, схеми и далавери при отчуждаването и съществуващата сега схема за гаражно производство на виртуални права са почти безгранични.

В ЗАДЪНЕНА УЛИЦА?

Съществуващото правно положение – в което обезщетителните правоотношения се регламентират от различни закони и са подчинени на различен правен режим, е недопустимо по следните съображения:

– Създава неравнопоставеност на различните категории имущества, което противоречи на конституцията.

– От гледна точка на административното управление е невъзможно да бъде администрирана по-голямата част от издадените обезщетителни права. Невъзможно е да се изготви цялостен баланс на подлежащите на реализация обезщетителни права и на имуществото

или паричните средства, които трябва да бъдат предоставени за тази цел.

– Създават се предпоставки не само за крупни спекулативни действия, насочени към ощетяване на правоимащите, но и за реализиране на престъпни схеми, основани на липсата на информация и контрол от страна на държавата върху процеса на прехвърлянето и реализацията на обезщетителните права.

Има ли изход при тази неблагоприятна икономическа и правна ситуация? Логично е всички обезщетителни права на гражданите, които не са погасени, да бъдат превърнати в обезщетителни книги, материализиращи парични задължения на държавата.

Това разрешение има следните преимущества:

– Ще пресекат опитите на държавата да се дезинтересира от необходимостта да обезщети собствениците на одържавени имоти.

– Правата на гражданите ще бъдат реализирани според номиналната стойност на притежаваните от тях книги по ред и график, определени от държавата.

– Обезщетителните права ще се типизират в един вид книга – поименни, нелихвоносни и непрехвърлими (освен в случаите на наследяване и делба), с определен падеж.

– Тези книги няма да могат да станат обект на спекулации и пазарни манипулации, а възможностите за измами с тях ще бъдат крайно затруднени поради строгия и контролиран от държавата режим на издаване, отчетност и изплащане на обезщетенията по тях.

Полезно ще е да се направи Централен регистър за обезщетителните книги. Създаването на неголяма специализирана администрация, отговаряща за отчетността и баланса на издаването и реализацията им, ще реши следните проблеми:

– Ще централизира информацията при ясна отговорност за въвеждането, съхраняването и правомерното използване на информацията.

– Ще освободи издателите на обезщетителни книги и техните правоприемници от неспецифичните за тях информационни функции.

– Ще обезпечават с информация държавните органи, заети с управлението на процеса по отчуждаване и обезщетяване на собствениците.

КАК ДА СТАНЕ ТОВА

Възможни са два различни законодателни подхода. Единият вариант е да бъдат приети съответни изменения в специалните закони, регулиращи разглежданите правоотношения. Такова разрешение обаче изисква твърде прецизно и сложно координирано изменение на множество нормативни актове, които уреждат различните видове обезщетителни права. То няма да доведе до пълно изравняване на техния правен режим. Без уредба биха останали правоотношенията по предстоящите отчуждавания от държавата. Този въпрос е не по-малко важен от нерешените реституционни проблеми, а значението му за държавата ще нараства непрекъснато през следващите години.

Очевидно този вариант не е препоръчително решение, а по-скоро е палеатив.

Областен съюз на репресираните – Стара Загора

Областният съюз на репресираните – Стара Загора, продължава да настоява и се обръща към:

- Г-н Майкъл Хъмфрис – Представителство на ЕК в България;
- Българския национален фронт, Инк. – Чикаго, САЩ;
- Редакционния комитет на сп. “Борба” – Чикаго, САЩ

От името на над един милион собственици на компенсаторни инструменти

Уважаеми господа,

На 18 ноември 1997 г. в “Държавен вестник”, бр. 107, след многобройни отблъсъци 38-то Народно събрание прие Закон за обезщетяване на наследниците на собствениците на одържавените имоти – чл. 4, ал. 2, чрез формулата за ръста на средните заплати. В този член се сочи, че компенсаторните записи трябва да се отпечатаат върху специална хартия в копия от сто хиляди лева, от един милион лева и от десет милиона лева. Това не стана! Компенсаторните документи се раздадоха на собствениците на обикновена хартия с геноминирана сума, като временни удостоверения.

Сега аз, 80-годишният съвременник на трите периода: комунистически режим – 45 години, и след 10 ноември 1989 г. – 17 години на “свобода” и “демокрация”, на голямата илюзия за законност и справедливост като репресиран съм безусловно участник по коментарите, които се правят по обнародваната публикация в сп. “Борба” – март 2007 г., бр. 2, на стр. 10-12. Отнася се за исквата молба на Областния съюз на репресираните – Стара Загора, за пълното изплащане на компенсаторните документи до ПАСЕ, Страсбург.

Въпросите, които се коментират, се свеждат до:

– Каква е била стойността на имотите, които са одържавени през 1946-1962 г., и в какво съотношение са спрямо държавните имоти?

– Одържавеният имот от комунистическия режим не е ли станал държавен дял? Не трябваше ли той да се изплаща от държавния резерв, постъпленията от приватизационните сделки по сумите, записани в компенсаторните документи?

– Жертвите на комунистическия режим – репресираните (ограбените), от 17 години насам живеят под непрекъснат страх, защото комунизмът от България все още не си е отишъл, но въпреки това те не се отказват от борбата за законните си права. Чрез компенсаторките собствениците са допълнително ограбени, и то в пъти (от 5 до 10) за сметка на управляващите престъпно новобогаташи, свързани със старата номенклатура.

– Това, което се вижда и слуша всекидневно по основните телевизии – БНТ, БиТиВи и Нова телевизия, са дебати, в основата на които стоят усилия за обогатяване на партийни и мафиотски образувания, за разпределяне и преразпределяне на финансови ресурси, а основният въпрос – за справедливост към ограбените чрез компенсаторките български граждани, стои открит, както стои открит и въпросът за небивалата корупция, организираната престъпност, прогресивното обедняване на народа и безсилието на властта да се справи с този тумор.

Ние, засегнатите по този въпрос, в името на справедливостта и законността се обръщаме към вас за съдействие.

Да бъде уважена исквата ни молба до ПАСЕ за безусловно и пълно обезщетение на собствениците, експроприирани от комунистическия режим, отправена от Областния съвет на репресираните – Стара Загора, до почитаемия съд в Страсбург.

Молбата е изпратена на 7 януари 2007 г.

Областен съюз на репресираните – Стара Загора
Калчо Калчев

Уважаеми братя по съдба, репресирани от комунизма от район Стара Загора,
Упълномощен съм от Президиума на Българския национален фронт, Инк. – Чикаго, САЩ, и от редакционната колегия на сп. “Борба” да ви уведомя, че ние стоим твърдо зад вашите искания и това, което е във възможностите ни по въпроса, ще бъде направено.

За България!

Юни 2007 г.

*Г. Спасов, зам.-председател на Президиума на БНФ, Инк.,
и член на редакционната колегия на сп. “Борба”*

Гости на
“Борба”

Движение “6-и април” – Пловдив Асоциация Български национален фронт, поделение Пловдив Молебен

Преди 70 години, на 16 юни 1937 г., със сто и един топовни салюти и звън на църковните камбани в столицата на Царство България – София, както и с камбанната песен на православните храмове в цялата страна, бе известно на българския народ, че на обичайното от всички царско семейство се е родил син и като първороден – престолонаследник на трона на българските царе.

От всички краища на България без нареждане и подреждане, без принуждаване към София с дарове се отправиха хиляди и хиляди хора да поздравят любимия си цар Борис III и близката до сърцето му негова съпруга царица Йоанна Савойска, с пожелания престолонаследникът да носи името на просветителя и воина, царя, създал величието на България през Първото българско царство – Симеон.

Цар Борис III и царица Йоанна се подчиниха на народната воля и по православен ритуал го кръстиха Симеон.

Тази година той навърши 70 години!

Движение “6-и април” – Пловдив, и Асоциация Български национален фронт – клон Пловдив, станаха инициатори на този ген в черквата “Св. св. Кирил и Методий” гдвама свещеници да отслужат молебен за негово здраве.

След молебена от инициаторите бе дадена закуска на уважилите с присъствието си молебена граждани.

*Съобщава: Ж. Жеков,
председател на Движение “6-и април” – Пловдив*

110 години от рождението на юриста Янаки Кисъов, посветил живота си на борбата с престъпността и за спазване на законността в България

Кой е Янаки Кисъов

След Пано Чуклев и Пане Вичев достойно място в криминалистиката на Царство България заема Янаки Кисъов. Един изключително талантлив и освен с голям професионален опит, издига криминалистиката в България на европейско ниво. След освобождението на България от османско иго криминалистиката у нас все повече и повече жъне успехи в борбата с престъпността. Това е така, защото криминалната полиция с всеки изминал ден не само се усъвършенства, но вече ползва и съвременни средства в борбата срещу това социално зло. И ако престъпният свят се “усъвършенстваше”, не може да се каже, че криминалистите са вървели след тях. Те са ги изпреварвали и със своята професионална квалификация сериозно са ги респектирали. По време на Втората световна война криминалната полиция не само в България, но и в световен мащаб се измества и първо място започва да играе политическата полиция. Това може да се обясни, от една страна, с това, че криминалната престъпност, ако не е ликвидирана, то е овладяна в значителна степен и че вече се появява нова престъпност, наречена политическа, която и до ден днешен е налице. Не трябва да се подминава въпросът, че политическата полиция ползва всички онези утвърдени начини и способности в борбата с криминалната престъпност. Или с други думи казано, в случая мегдан не трябва да се дели в тази посока, нито е необходимо. Защото както криминалната, така и политическата полиция имат в крайна сметка една и основна задача – да запазят живота, имуществото и спокойствието на гражданите. Но тук не трябва да се подминава въпросът, че както криминалната, така и политическата полиция са били ръково-

дени от честни, опитни и с високо професионално майсторство полицаи, отдали се изцяло на тежката, но високоблагородна професия – полицаи. И именно затова се наех да напиша този материал за страшилището на криминалния престъпен свят – големия български криминалист Янаки Кисъов.

Той е роден на 7 април 1897 г. и ако днес беше жив, щяхме да чествуваме 110 години от рождението му. Завършил е школата за запасни офицери и с Атестат № 9137 от 22 октомври

1917 г. е произведен в чин запасен офицерски кандидат. Завършил е юридическия факултет при Софийския университет “Св. Климент Охридски”, като през 1921 г. му е признато правото да упражнява адвокатската професия. Награждаван с много медали и ордени от Негово величество цар Борис III за участието му във войните. Той постъпва в полицията на 15 март 1932 г. на длъжност началник на Следственото отделение при Дирекция на полицията – отдел Криминален, като през 1937 г. е повишен в заместник-началник на отдел Криминален при Дирекция на полицията, а от 1 юни 1937 г. става началник на същото отделение, на която длъжност го заварва 9 септември 1944 г. Този майстор в криминалистиката е бил оценен и от международната полиция. На 15 март 1938 г. в Ню Йорк се провежда събрание на световната международна полиция. Възпрепятстван да присъства, той получава писмо от шефа на тази организация със следния текст:

“Драги г-н началник Кисъов. Наистина се чувствам щастлив да Ви пратя днес с отделен пакет подвързан екземпляр от протоколите на събранията на Международната световна полиция, държани в Монреал, Вашингтон и Ню Йорк,

също и една книга, споменик, възпроизвеждащ някои публикации на пресата, и серия снимки, направени по време на нашата конференция... Ние Ви приемаме за член на нашата организация. Ние имаме желание да запишем много членове, а ограничаваме членството, като се включват висшите полицаи само от по-големите градове, чието число едва достига 50. С отлично почитание, Барон Колие.”

След това на конференция във Вашингтон е избран задочно за действителен член на организацията (здравословни причини са му попречили да присъства), като такъв остава до 1947 г., когато е бил уволнен от милицията. В този смисъл могат да се посочат още не малко на брой писма, адресирани до него, и съжаление, че той по една или друга причина не е могъл да участва в тези висши форуми на криминалистите. Привидно “здравословното” състояние на Янаки Кисъв го е възпрепятствало да присъства, но прозира съвсем ясно, че не е имало средства в Дирекцията на полицията, за да го командирова. Но такива са били времената. Нито светът е от вчера, нито борбата срещу наркоманията и престъпността е нещо ново.

Но сега се вдига шум до Бога от вещите “криминалисти” на България. А задачата на полицията е: “да гледа, да мълчи и да не говори излишно”, което, разбира се, не се прави, за съжаление, и за това на този фон на криминалистиката преди 9 септември 1944 г. днес престъпността в България взема все по-широки мащаби и полицията, изглежда, не може да се справи с това. Това са констатации и на Франко

Фратини от Европейската комисия, която наблюдава какво става в България.

Тук е мястото да се посочи и това, че Янаки Кисъв успешно се е справил и с международния бос на наркомафията Хюсейн ел Ненай, който се е подвизавал в страни като Швейцария, Австрия, Чехия, Унгария, Румъния, Югославия, Гърция, България, Турция и Египет, но криминалистът Янаки Кисъв успява да го залови по време на един от гастролите му в България. Безброй са още криминалните тежки и леки престъпления, разкрити от Янаки Кисъв и неговия сплотен полицейски криминален колектив. Но там са работили високообразовани полицаи със завидна обща и специална култура и най-вече отдали се изцяло на полицейската професия. Тук не мога да подмина името на първия сътрудник на Кисъв – Данаил Кола-ров, но за неговите прояви друг път. След като е използван от вътрешния министър Антон Югов след 9 септември 1944 г. да обучава слезлите от баирите лумпени партизани, влезли в органите на криминалната полиция, как да се “борят” срещу излезлите от затворите криминални престъпници, за благодарност е бил изпратен на лагер, където престоява без съд и присъда две години и само стоманеното му здраве успява да го запази след изпитанията, които е изтърпял там. Умира в София на 26 юли 1976 г. Мир на праха му. Скоро няма да се роди втори Янаки Кисъв, който да поведе истинска борба срещу криминалния свят в България.

Николай Начев

Възпоменание

На 14 март 2007 г. почина нашият сънародник, националист, монархист и активен член на БНФ Кирил Станков, живеещ в Торонто, Канада. Роден през 1928 г. в с. Църква, Пернишко, К. Станков се е отличавал с будна политическа съвест. В ранна младежка възраст попада в концентрационен лагер и през 1949 г. успява да избяга в Югославия, а в 1951 г. от Италия с кораб пристига в Канада. Тук той създава семейства и оставя след себе си един син и трима внуци. Ще го помним с голямата му любов към България, с обичта и топлината към хората, извисен над човешката гребнавост и с ободряващата му усмивка, вдъхваща оптимизъм.

Елза Лазарова, Торонто

И така се печелят избори

*Дори невръстните роми
припечелват от вота.*

*20 лева струва гласът на един
ром в средата на изборния ден*

*Мъжът седи пред училището и раз-
порежда кой за кого да гласува*

*Някои събират документи-
те на неграмотните роми*

*Човек от избирател-
ната секция хвърля
пари на ромче, за да
ги занесе на родители-
те си.*

*Пред училището събират личните карти
на ромите. Мъжът току-що е върнал
картата на момичето, което чака
парите си*

*След като прокурату-
рата спи!*

Снимки: Цветан Несторов,
В. "168 часа", 25-31 май 2007

БЪРБА®**ЗА НОВА БЪЛГАРИЯ**

1100 години отъ смъртта на Св. царь Борисъ I Покръстителъ

- 852 г. – Канъ Борисъ I се възкачва на престола.
- 864 г. – Князь Борисъ се покръства съ цѣлия си родъ и болярството.
- 866 г. – Князь Борисъ получава отговоръ отъ папа Николай I и принципно съгласие за признаване на самостоятелна българска църква.
- 870 г. – Всѣленскиятъ съборъ въ Цариградъ утвърждава самостоятелната Българска църква.
- 886 г. – Борисъ I приема въ Плиска изгоненитѣ отъ Великоморавия ученици на Кирилъ и Методий.
- 889 г. – Борисъ I оставя престола на сина си Владимиръ и отива въ манастиръ.
- 893 г. – Борисъ I Михаилъ сваля Владимиръ отъ престола за действия срещу новата религия и отново се оттегля въ манастиръ.
- 2 май 907 г. – Умира царь Борисъ I. Провъзгласенъ за светецъ отъ Българската православна църква.

**Вѣра
Сила
Суверенитетъ**

**Б
О
Ж
Е,**

**П
А
З
И**

**Б
Ъ
Л
Г
А
Р
И
Я**

1080 години отъ смъртта на царь Симеонъ I Велики

- 893 г. – Следъ свалянето на Владимиръ е провъзгласенъ за князь на България.
- 893 г. – Симеонъ I утвърждава българския езикъ за официаленъ въ църквата и държавата.
- 894 г. – Царь Симеонъ I Велики разбива византийцитѣ при Одрин.
- 896 г. – Царь Симеонъ I велики нанася поражение на византийцитѣ при Булгарофигонъ.
- 914 г. – Византия нарушава мирния договоръ. Царь Симеонъ I превзема Адрианополъ.
- 917 г. – Царь Симеонъ I разгромява византийската армия на императоръ Лъвъ Фока при Ахелой.
- 923 г. – Предъ стенитъ на Цариградъ е сключенъ миръ и царь Симеонъ I Велики е провъзгласенъ за царь на българи и ромей.
- 924 г. – Сръбското жупанство е обявено за българска провинция.
- 27 май 927 г. – Въ подготовка за превземането на Цариградъ умира царь Симеонъ I Велики.

Единъ заветъ оставили сж намъ дѣдитѣ,
великъ заветъ, написанъ съ кръвъ и мечъ:
Дѣца на родний край, пазете си земигѣ,
бранете ги отъ близо и далечъ!

Печатъ: Отечество ООД